

lade på prøve på et tidligere tidspunkt af straffetiden, end de hidtidige regler tillod. Endvidere indeholder loven en række ændringer i reglerne om *ungdomsfængsel, arbejds- og sikkerhedsforvaring*, ligesom den *ophæver* den hidtidige bestemmelse i *straffelovens § 289* om adgang til at give visse *berigelsesforbrydere tilhold om at møde hos politiet*.

Om bestemmelseernes nærmere indhold og om baggrunden for ændringerne henvises til nedenstående omtale af lovens paragraffer.

Ifølge *§ 1* indføjes i borgerlig straffelovs *§ 38* som nyt stk. 3:

„Efter justitsministerens bestemmelse kan prøveløsladelse ske tidligere end i stk. 1 nævnt, når dette efter de foreliggende oplysninger, herunder anstaltens udtalelser om fangen, må anses for begrundet i det enkelte tilfælde. Prøveløsladelse kan tidligst ske, når fangen har udstået halvdelen af straffetiden, dog mindst 4 måneder.“

Efter de hidtidige regler (straffelovens *§ 38*, stk. 1) har det alene været muligt at anvende prøveløsladelse, når *to trediedele* af straffetiden og *mindst 9 måneder* er udstået. Prøveløsladelse *forudsætter* ifølge stk. 2, at fangens forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig, at der er sikret ham passende arbejde eller iøvrigt på hensigtsmæssig måde sikret ham anbringelse og underhold, og at han erklærer at ville underkaste sig de til løsladelsen knyttede vilkar. De pågældende skal være under regelmæssigt tilsyn.

Løsladelse på prøve er et regelmæssigt og vigtigt led i fuldbyrdelsen af tidsbestemte fængselsstraffe på over 9 måneder. Ved prøveløsladelsen og det dertil knyttede tilsyn lettes fangens overgang til tilværelsen på fri fod, og der er mulighed for kontrol og effektiv bistand i den ofte vanskelige tid efter løsladelsen. Under afsoningen er muligheden for prøveløsladelse et incitament for de fleste fanger til at søge at få noget ud af fængselsopholdet; dette har behandlingsmæssigt og disciplinært stor betydning for fængslernes arbejde.

Efter justitsministeriets opfattelse har de hidtidige bestemmelser i praksis vist sig at sætte en u hensigtsmæssig grænse for adgangen til at bestemme prøveløsladelse, idet kravet om en straffetid af over 9 måneder ved kortere straffe udelukkede en prøveløsladelse, som i mange tilfælde kunne være hensigtsmæssig, og kravet om afsoning af to trediedele af straffen kunne udelukke prøveløsladelse på et gunstigt tidligere tidspunkt. Disse mangler har alene kunnet affødes ved betinget benådning, og denne fremgangsmåde er da også i et vist